

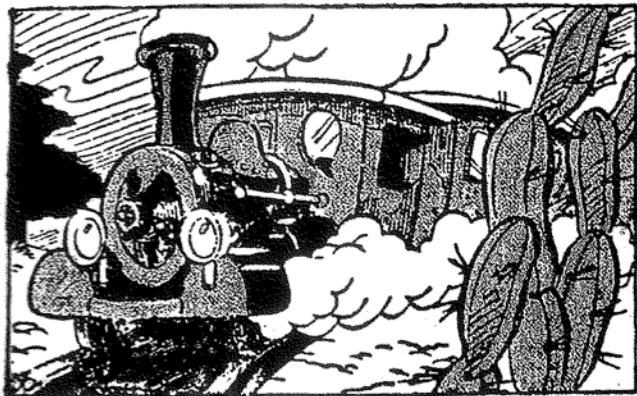
JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

DE GEEST VAN UGH WAU

Door Siem Praamsma

Deel 8 1^e verhaal

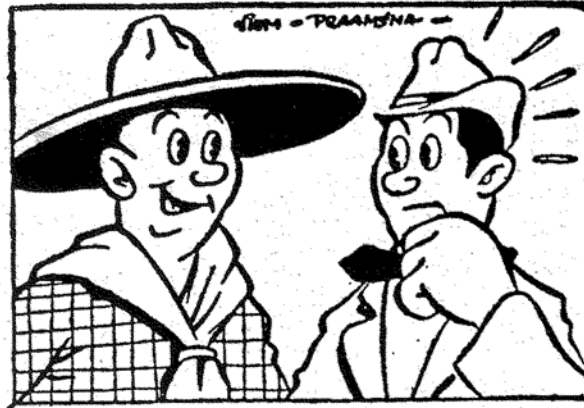
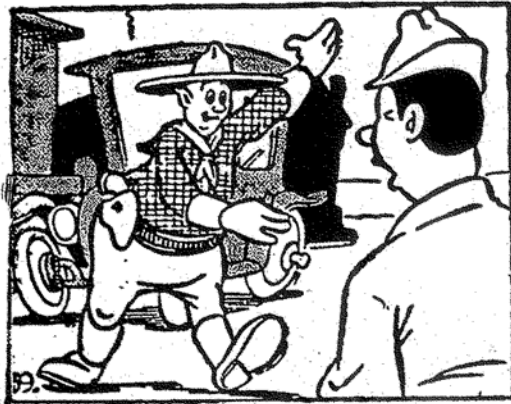

338. Er puffte een akelig ouderwets treintje door het barre landschap van het Wilde Westen. Het was enige dagen nadat het avontuur met Boris Bokkeveller was afgelopen, en Jochem Jofel, die op weg was naar zijn broer Joris, keek verveeld uit het raampje van de coupe, waarin hij als enige passagier had plaatsgenomen.

"Eindelijk rust!" zei hij bij zichzelf. "Tjonge-jonge, wat een avontuur was dat! Ik hoop, dat ik zoiets niet voor een tweede keer meemaak. Ofschoon die Bokkeveller een aardige

kerel is En royaal ook Als ik nog aan dat feest denk, dat hij gaf gisteren....! Och, och, wat zal dat een paar lieve handen vol geld gekost hebben! En dat grote reclamebord, dat boven de tafel hing: "Eet meer meat and vegetables", dat zal ook niet goedkoop geweest zijn!"

Het treintje stopte voor de zoveelste keer en Jochem Jofel schrok met een ruk overeind "Chickenvalley! Hier moet ik er uit!" Hij pakte de twee zware koffers beet en sjouwde ermee de trein uit.

339. CHICKENVALLEY was een erg klein dorpje. Toen Jochem Jofel het stationnetje uitliep, zag hij op het eerste gezicht niet meer dan drie houten keten, die tegen elkaar leunden, alsof ze anders zouden omvallen. Voor een van die houten keten stond een nog veel oudere Ford en toen Jochem zijn neus om de hoek van de stationsdeur had gestoken, kwam er dadelijk een dik mannetje uit die Ford gestapt.

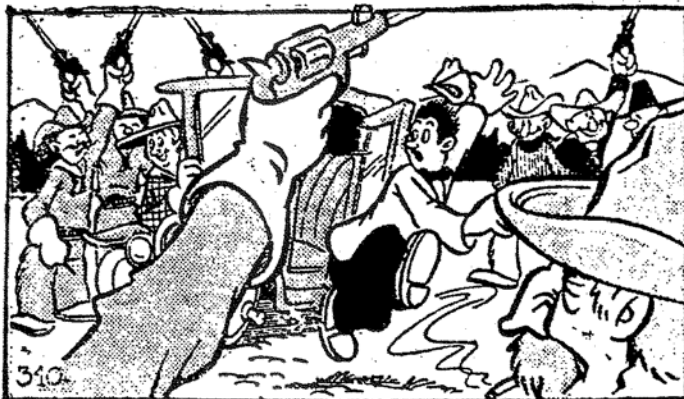
"Hallo!" zei het dikke mannetje met een brede grijns op zijn gezicht, dat als twee druppels water op dat van Jochem Jofel leek. "How do you do?" Hij stak uitnodigend zijn hand uit.

"Hallo!" antwoorde Jochem Jofel, Die Joris! Hoe gaat het met jou, kerel?"

"Best!" antwoorde Joris Jofel. "Prima! En met jou?" Al bekomen van de schrik van de ontvoering van die millionairsdochter?"

"Hoe weet jij dat nou weer?" vroeg Jochem verbaasd. "Ik dacht, dat jullie hier in de buurt nooit kranten lezen...?"

"Nou, maar dat wel!" lachte Joris, maar kom mee, dan praten we in de auto, of hoe je dat noemen wilt, wel verder...!"

340. Het was een woeste weg, die Joris met het oude Fordje aflegde. Er was eigenlijk van een weg helemaal geen sprake. Joris Jofel echter, die dit soort reizen wel gewend was, vroeg inmiddels honderd uit over Jochem Jofel's avontuur. Jochem vertelde wel graag, en zo merkte hij niet, dat Joris, na minstens twee uur aan een stuk flink hard gereden te hebben, plotseling stopte.

"Kom!" zei hij, "laten we even onze moede ledematen strekken! Autorijden is wel leuk, maar je moet het niet te lang achter elkaar doen...."

Hij stapte uit en Jochem Jofel volgde zijn voorbeeld. Hij was echter nog maar nauwelijks met een been buitenboord, of er brak een oorverdovend lawaai los. Er werden zeker tien revol

vers tegelijk afgeschoten en een aantal woest uitziende mannen met grote hoeden op hadden een cirkel om de auto gevormd.

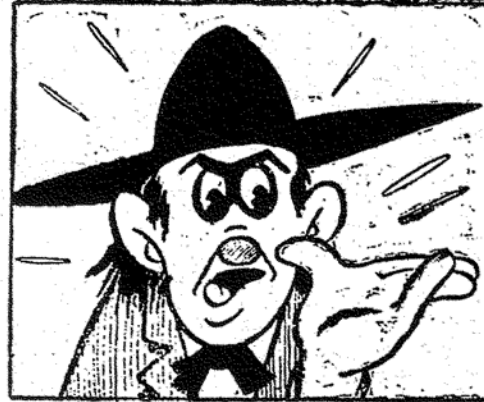
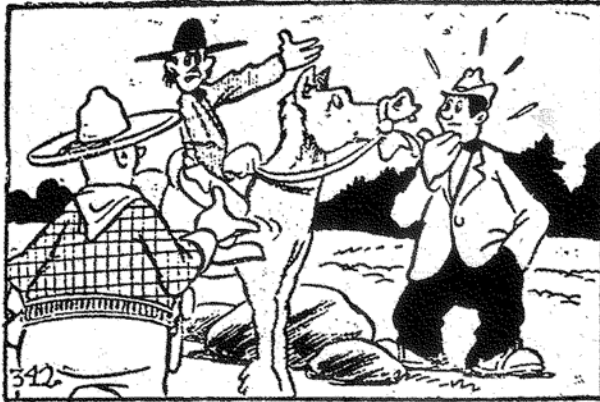
"Ollabolla!" riep Jochem Jofel angstig uit. "Wat heb ik nu weer aan mijn kar hangen? Ik was net zo blij dat ik rust had!!"

Hij keek, waar zijn broer Joris gebleven was en ontdekte hem aan de andere kant van de wagen, terwijl hij zich op zijn knieën sloeg van het lachen. "Ha, ha!! Ben je erg geschrokken, Jochem?" vroeg hij gierend. "Ja dat komt, ik vergat je te zeggen, dat dit de manier is, waarop cow-boys hun gasten meestal begroeten... Maar dat weet je dan nu tenminste...?"

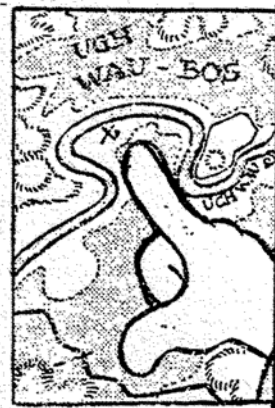
341. Was de ontvangst, die de cowboys Jochem Jofel bereid hadden, nogal rumoerig geweest, de dagen, die volgden, gingen eentonig voorbij. Jochem Jofel leerde goed paardrijden, met een revolver schieten, een koe melken en allerlei verschillende ingewikkelde knopen in een touw leggen. Hij leerde verscheidene woeste en zeer woeste uitdrukkingen van de cowboys, en kreeg van Joris les in het besturen van de oude Ford, wat een heel aparte kunst was, haast met een grote K. Maar dit waren dan ook wel de meest opwindende dingen die er op de ranch van Joris Jofel te beleven waren. Op een dag was Jochem Jofel met zijn broer aan het wandelen

geweest en ze waren juist op weg naar huis, toen Joris zich plotseling omdraaide en zei: "Daar komt iemand aan. Een vreemdeling!"
 "Hoe weet je dat nou?" vroeg Jochem verbaasd.
 "Dat hoor ik aan de hoefslag van het paard!" antwoorde Joris Jofel.
 "Ik ken ieder paard hier in de buurt, maar dit is er een, dat ik niet ken.... Let maar eens op!"
 Inderdaad hield na een paar minuten op enkele meters van onze twee broers een paard stil dat een onbekende figuur op zijn rug droeg.

342. "Goede dag!" riep Joris Jofel tegen den vreemdeling.
 "Stijf af en kom een kop koffie drinken bij me thuis!"
 "Ook goeden dag!" antwoordde de vreemdeling. Bedankt voor het vriendelijk aanbod, maar ik heb haast! Ik heb helaas geen tijd voor koffie!"
 "Kom, kom." antwoordde Joris, "dat zal toch zo'n vaart niet lopen? En je moet je paard toch ook wat te eten en te drinken geven? Het beest ziet er uit, of het al dagen aan een stuk gelopen heeft!"
 "Ja," zei de vreemdeling, "dat kan wel zijn, maar ik heb toch haast. Ik moet namelijk een stuk land verkopen, ik heb geld

nodig"....
 "Ik ook!" zei Jochem Jofel, "altijd!"
 "En nu weet ik misschien een koper," vervolgde de man, "maar die woont hier nog wel een dagreis vandaan...."
 "Een stuk land?" vroeg Joris, "Wat is dat voor een stuk? En waar ligt het?"
 "Het is een groot stuk," antwoordde de man. "Het ligt aan de Ugh Wau-rivier.... En er wordt goud gevonden....!"
 "He!" zei Jochem Jofel. "Goud? Dat is echt iets voor mij! Ik heb altijd nog eens goudzoeker willen worden....!"

343. "Kom toch maar even binnen!" stelde Joris Jofel voor, die ook wel oren had naar een stuk land, waar goud gevonden werd.

"Misschien willen wij het wel van je kopen, dan behoef je meteen die reis niet meer te maken! Kom binnen!"

Hij deed de deur van zijn kantoortje open en wees Jochem Jofel en den vreemdeling naar binnen.

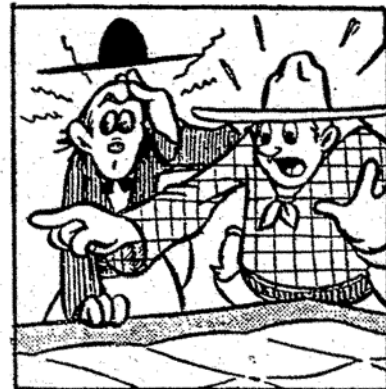
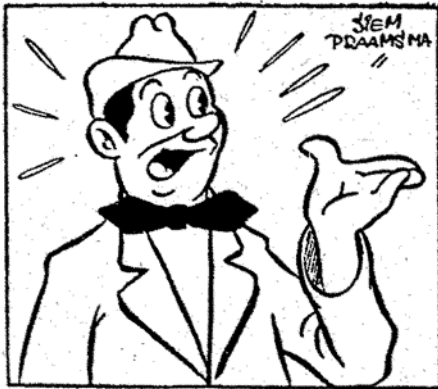
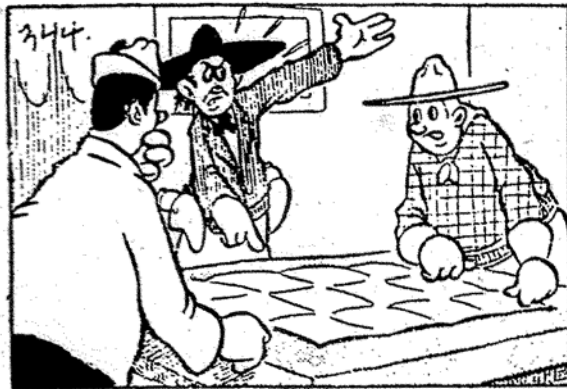
"Kijk!" zei de vreemde, terwijl hij een stuk papier uit zijn

binnenzak haalde, "hier heb ik een kaart van het land.

Die kaart heb ik zelf gemaakt, maar hij is erg nauwkeurig."

Hij spreide de kaart op de tafel uit en wees met zijn vinger langs een riviertje, tot hij bij een kruisje stilhield.

"Hier, bij dit kruisje, heb ik goud gevonden... Aan de oever van de Ugh Wau-rivier.... En zie je dit grote bos? Het Ugh Wau-bos? Dat hoort allemaal bij mijn land!"

344. "Het is een stuk land", ging de vreemdeling verder, "zoals je geen tweede in heel Amerika vindt! Ken heel best stuk! Ken prima, koninklijk, luisterrijk stuk Amerika! En dan nog dat goud! Bij hopen kun je het er vinden! Bij hopen! Bergen! Nergens in heel Amerika vind je meer! En dat alles voor het spotkoopje van vijfduizend dollar!!"

"Top!" zei Jochem Jofel, die door het verhaal van den vreemdeling geweldig enthousiast was geworden, "Top! Ik neem het!" "Ben je zestig!!" riep plotseling Joris, die tot nu toe niets

gezegd had en alleen maar geluisterd. "Vijf duizend dollar zei hij! Vijf duizend! Je hebt hem misschien verkeerd verstaan! Je dacht misschien, dat hij vijfhonderd zei!"

"Nee" antwoordde Jochem Jofel, een beetje beduusd door de uitval van zijn broer. "Nee, ik dacht, dat hij vijfduizend zei! Dat is toch een peuleschilletje voor een stuk land, waar je bergen goud zo maar voor het oprapen hebt!"

De vreemdeling zei niets, maar hield zich stevig aan de tafel vast, anders was hij van verbazing omgevallen.

345. "Vijfduizend dollar voor een kaal, dor stuk land!" kreunde Joris. Voor die prijs had je tien van die stukken kunnen kopen en misschien nog wel meer!"

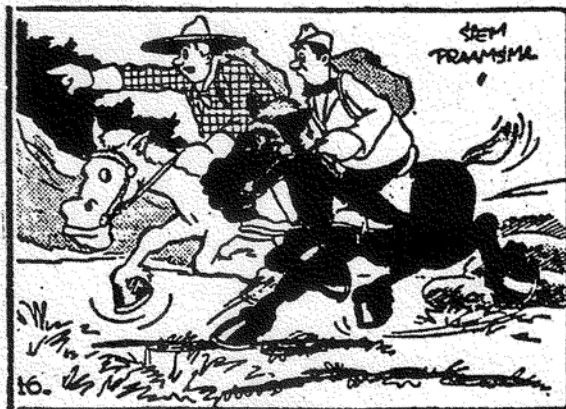
De vreemdeling was intussen echter al bij zijn positieven gekomen. Hij had een stuk papier uit zijn binnenzak gegrist en een vulpen tevoorschijn gehaald en presenteerde deze dingen met een beminlijke glimlach aan Jochem Jofel.

"U heeft groot gelijk dat u het neemt!" zei hij, terwijl hij Jochem de vulpen in zijn hand duwde. Ik had er trouwens geen dollarcent van afgedaan ook zowaar ik Nep Nepjes heet! Nee,

meneer u heeft groot gelijk....!"

"Zie je nu wel Joris" zei Jochem weinig overtuigend "zie je nu wel, meneer Nepjes zegt zelf, dat hij er geen cent van af zou hebben gedaan.... En dan had-ie misschien weggelopen en dan hadden wij geen stuk land gehad. En had ik misschien nooit van mijn leven goudzoeker geworden! Zeg nu zelf!"

"Zeker!" zei Nepjes "u heeft een heel verstandige zet gedaan heel verstandig! Als u nu hier even tekenen wilt, dan is de zaak voor elkaar.... Dan zullen we even afrekenen, he? Boter bij de vis, zeg ik altijd maar. Dat is het devies van de Nepjes! Al sinds mensenheugenis!"

346. Een paar dagen later reden twee eenzame reizigers westwaarts. Het waren Jochem en Joris Jofel, die, ieder met een grote rugzak op de rug op weg waren naar het stuk land dat Jochem in een ondoordacht ogenblik van Nep Nepjes, den vreemde, had gekocht.

"Hier is het", zei Joris op zeker ogenblik. "Zie je nu, wat je je voor een kale vlakte hebt laten aansmeren? Er wil nauwelijks behoorlijk gras groeien..."

"En toch vind ik het een heel aardig stuk land!" vond Jochem, die natuurlijk geen kleur bekennen wilde. "Werkelijk! Heel geschikt!"

"Om in brand te steken misschien wel" bromde Joris. "voor een film. Maar verder... Kijk daar heb je een open plek. Zullen we daar onze tent maar opslaan? Het is nu toch al veel te laat om nog aan de goudzoekery te gaan". Ze stegen af en lieten de paarden los rondlopen. Een half uur later was de tent opgezet en lagen Jochem en Joris, vermoeid van de lange reis, gezellig een uiltje te knappen

"Kom", zei het ene paard, dat Piet heette. "Ga mee! Ik ga een eindje wandelen. Begrijp je nou, wat die bazen er aan vinden om onder zo'n lap te kruipen? Dat noemen ze nu kamperen! Geef mij maar een boom om tegen aan te leunen, dan slaap ik veel lekkerder!"

347. De volgende morgen waren Jochem en Joris al vroeg bij de hand. Joris, die alles van goudwassen zoals dat heet afwist, had voor de materialen gezorgd die je daarbij nodig hebt. En zo zaten de beide broers dan al uren aan een stuk ieder met een ondiepe pan in de handen te schudden, dat het een aard had. Ze wasten die dag misschien wel vijf kubieke meter zand, maar het resultaat was niet veel.

"Ik dacht, dat het makkelijker ging!" zei Jochem Jofel, toen de dag bijna om was. "Die meneer Nepjes had gezegd, dat je hier het goud zo maar voor het oprapen had, maar ik zie er nog niet veel van! O, kijk!!"

Hij viste, voorzichtig tussen duim en wijsvinger, een klein

korreltje glinsterend metaal uit de drab, die in zijn pan lag. "Kijk!" Joris: Ik heb wat!"

"Een halve dollar", zei Joris mismoedig "ten hoogste! Ga maar mee, want ik begin het koud te krijgen. We gaan een lekker kampvuurtje stoken!"

Zo gezegd zo gedaan. Jochem en Joris legden een flink vuur aan en gingen hun eten koken.

Toen ze hun eten naar binnen gewerkt hadden, bleven Jochem en Joris nog een half uurtje zitten. Ze haalden jeugdherinneringen op en Joris vroeg naar naar zijn vroegere kennissen, waar hij mee op school was geweest.

348. Jochem was net aan het verhaal bezig van een jongen, die in de oorlog met de Duitsers had samengewerkt en die nu een hoge positie had, toen ze plotseling allebei als door een wesp gestoken opsprongen.

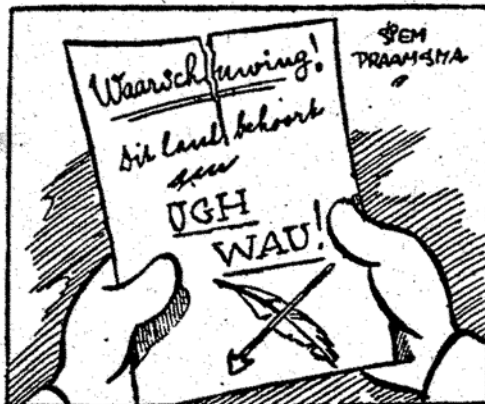
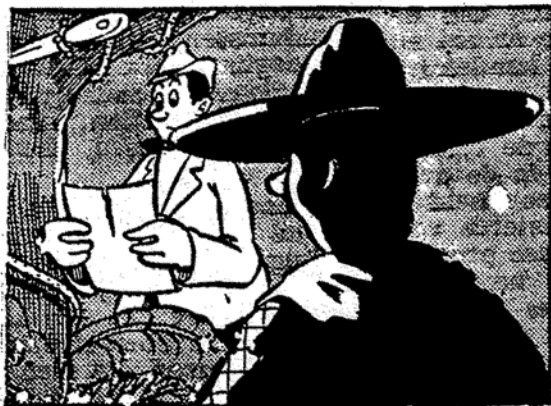
"Hoorde je dat?!" vroeg Joris met een ontdaan gezicht. "Hoorde je die gil? Het leek wel of er iemand in nood zat...."

"Ja" antwoordde Jochem met een even ontdaan gezicht. "een ontzettend geluid! Er zal toch niet iets met onze paarden aan de hand zijn?"

"Ik geloof niet, dat ik vandaag iemand hier in de buurt heb gezien....Laten we eens gaan kijken, wat dat geweest kan zijn.... Ik geloof, dat het uit die richting kwam..."

De broers gingen bij hun warme kampvuur vandaan en schreden in de richting waaruit het akelige geschreeuw gekomen was.

"Kijk hier eens Joris!" hoorde deze zijn broer eensklaps roepen. "Kijk eens wat geheimzinnig. Een brief met een dolk aan deze boom geprikt! Het lijkt wel een Indianenverhaal!"

349. "Niet aan die dolk komen!" riep Joris van uit de verte, terwijl hij snel kwam aanhollen. "Hij zou eens vergiftig kunnen zijn zie je! Scheur die brief er zo maar af....

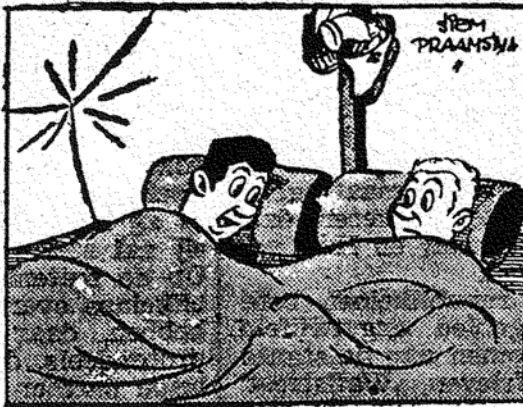
Jochem deed, wat hem gezegd was en las voor: "Waarschuwing! Dit land behoort aan Ugh Wau! zie je die ondertekening? Wat betekent dat?"

"Weet ik het?" antwoordde Joris. Laat me eens kijken. Nee, dat heb ik nog nooit gezien, dat teken. Ugh Wau! Weet je, wie

Ugh Wau is?"

"Nee", zei Jochem Jofel "nooit van gehoord, en dat kun je me ook niet kwalijk nemen.... Dacht je misschien, dat wij in Holland alle houthakkers kenden, die hier woonden? Toe nou, we hebben wel iets anders aan ons hoofd!"

"Ugh Wau is geen houthakker!" zei Joris verontwaardigd. "Kom mee, naar de tent, ik heb slaap. Dan zal ik je meteen vertellen, wie Ugh Wau is!"

350. Een beetje verontrust door de geheimzinnige boodschap, die ze zoeven hadden gekregen, zochten de beide broers Jofel hun tent weer op. En voordat ze naar binnen durfden gaan, keken ze eerst alle kanten heen, of er soms onraad dreigde... "Luister!" zei Joris Jofel, toen hij de tent had dichtgemaakt en onder de wol was gekropen. "Er gaat hier een soort spookgeschiedenis, een legende, zoals dat heet. Driehonderd jaar geleden heeft hier een Indianenstam gewoond. De Grootvoet-Indianen. Het hoofd van die stam was Ugh Wau. Toen echter de blanken hier kwamen, om de beschaving te brengen, moest die

Indianenstam natuurlijk het veld ruimen. Er ontstond een hevige oorlog, die eindigde met een nederlaag voor de Indianen. Het bos werd namelijk in brand gestoken en alle Indianen, die er in verscholen waren, verbrandden levend... En nu gaat het verhaal, dat Ugh Wau, of liever de Geest van Ugh Wau, het opperhoofd, nog steeds door deze omgeving zwerft om wraak te nemen op iedere blanke, die zich hier vertoont... Het was nu heel stil geworden in het bos. De tent van de beide Jofels stond als een wit baken in het schaarse maanlicht, dat zich door de bomen kon wringen.

361. De rust duurde echter niet lang. Jochem en Joris Jofel waren net goed en wel onder zeil, toen ze plotseling met een schok wakker schrokken. Een akelige gil klonk door de stilte, een gil, die duizendvoudig weerkaatst werd door de bomen en de bergen...

Jochem en Joris zaten meteen overeind.

"Hoor je dat, Joris?" vroeg Jochem met een van angst bevende stem. "Hoor je dat akelige geluid? Dat is natuurlijk die geest van Uppie Hou, die hier rondwaart..." "Ugh Nau!" verbeterde Joris. "Ga mee, we gaan kijken. We laten ons toch zeker

niet door de eerste de beste geest van een ouwe Indiaan in de luren leggen! Kom!!"

Ze kropen allebei de tent uit en speurden rond.

"Ik zie niks" zei Joris. "Ik..."

En toen klonk er weer een schreeuw. Jochem en Joris huiverden.

"Ik geloof, dat het uit de buurt van de tent kwam..." fluisterde Joris.

"Ik begin werkelijk een bestie bang te worden..."

352. "Kijk!!" riep Jochem Jofel plotseling. "Kijk! Daar aan de tentpaal!"

"Wat is er met de tentpaal?" vroeg Joris onnozel en hij keek. "Allemachies weer zo'n epistel... Wat zou dat nu weer te betekenen hebben... Ik ga de revolvers pakken, je kunt nooit weten!"

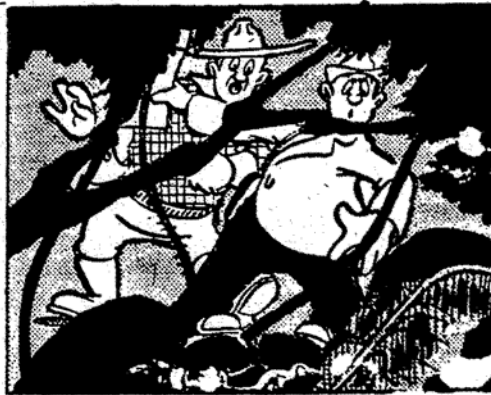
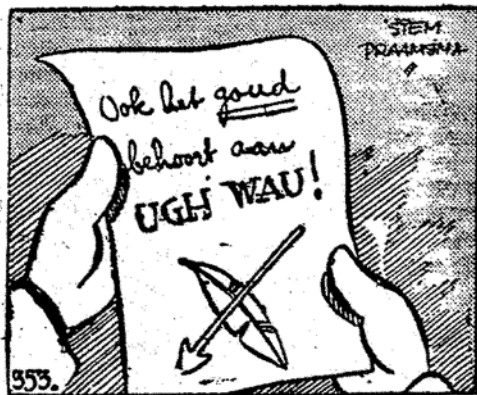
En terwijl Joris in de tent kroop, om de revolvers te verschijn te halen, haalde Jochem Jofel de nieuwe brief van de tentpaal af. Hij stond een ogenblik zwijgend naar de bood-

schap te staren en reikte hem toen aan zijn broer over.

"Het is vreemd!" zei hij er bij. "Ik heb nooit geweten, dat geesten ook over punaises beschikten... Maar deze brief zat met een punaise aan de tentpaal geprikt... Wat denk jij er van?"

"Ik denk nooit", antwoordde Joris.

"Ik ga alleen af, op wat ik zie. Maar nu zie ik nog niks... Ik zie hier zelfs geen gat in!"

353. "Ook het goud behoort aan Ugh Wau" stond er op de tweede schriftelijke boodschap. En deze was wederom ondertekend met een speer en een veer.

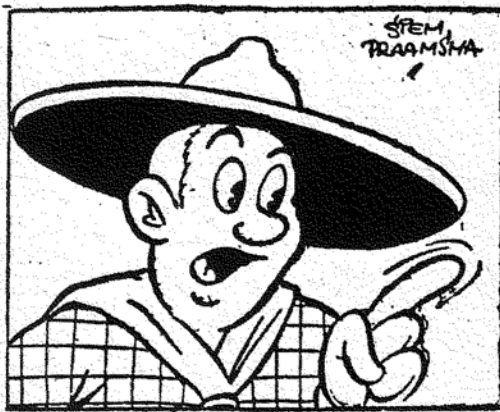
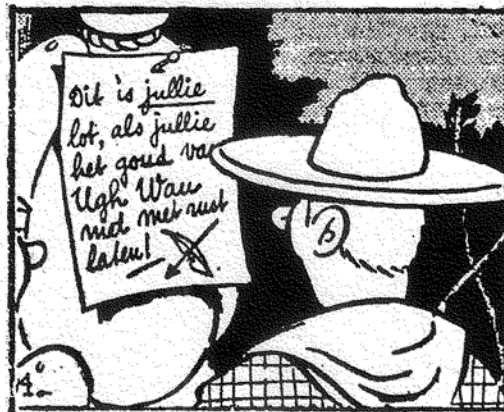
"Wat een flauwe kul!" vond Jochem Jofel. "Wat moet een geest nu met goud! Ik heb me al vaak genoeg afgevraagd wat een levend mens eigenlijk met goud moest doen, maar een geest... Ik dacht, dat een geest alleen maar om geestelijke dingen gaf..."

"Dan heb je het zeker mis", antwoordde Joris, "je ziet, dat

Ugh..." Toen klonk er weer zo'n akelige schreeuw, vlak achter hun rug. Ze draaiden zich allebei met een ruk om en...

"Ollabolla!!" zei Jochem Jofel. "Daar is iemand opgehangen! Zie je dat, Joris? Daar bengelt iemand met een touw om zijn hals aan een tak van die boom...!"

"Het is een pop", zag Joris, die een beetje nauwkeuriger keek. "En er zit weer zo'n malle brief op zijn borst gespeeld..."

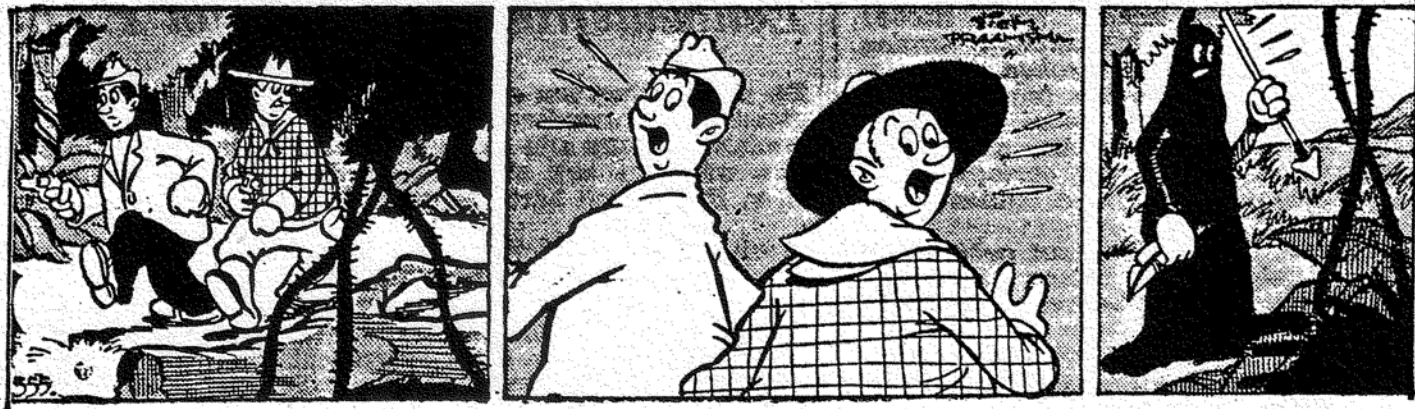

354. Jochem en Joris Jofel worstelden zich door de varens en lianen, om bij de pop te komen, die daar zo griezelig aan die boontak hing.

"Zie je dat?" fluisterde Jochem Jofel met ontzag. "Zie je wat er op staat? "Dit is jullie lot, als jullie het goud van Ugh Wau niet met rust laten!" En er staat weer diezelfde ondertekening bij... een veer en een speer..."

"Hij houdt zeker van rijmen!" dacht Joris. "een veer en een

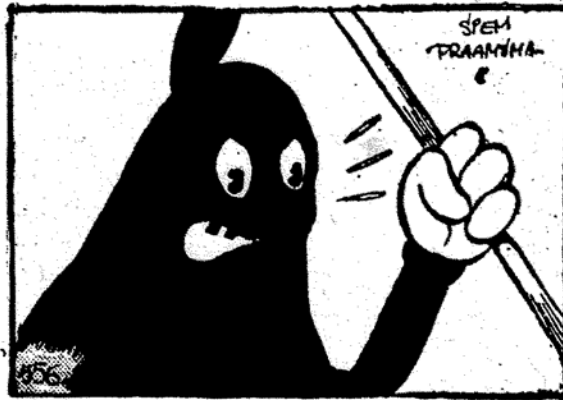
speer... Maar, Jochem, wat ik je brom, er is hier iets gekk aan de hand. Van een geest of een spook geloof ik natuurlijk niets, maar ik geloof wel, dat deze of gene ons van dit land verjagen wil, natuurlijk om zelf het goud te hebben... Maar we zullen ons tot de laatste ademtucht verdedigen, wat jij Jochem? Hier, pak m'n revolver! Je weet nu zo'n beetje, hoe je er mee om moet gaan, dus..."

355. Jochem nam zwiingend de revolver van zijn broer in ontvangst en liep met Joris mee, die met een vastberaden gezicht langzaam vooruitsloop, terwijl hij tussen alle bosjes en achter alle bomen gluurde. En toen ze allebei met gespannen aandacht voortgingen, klonk er plotseling weer die schreeuw. Maar nu was het zo dichtbij, dat Jochem en Joris het haast bestierven van schrik. Ze draaiden zich haastig om en za-

gen...

Het was een vreemde en angstaanjagende verschijning, die Jochem en Joris daar zagen staan. Het was een lange gestalte in een donker gewaad en zijn ogen waren zo fel, dat het leek, of er lichtjes in brandden... In de ene hand droeg hij een speer en in de ander een veer...

356. "Ugh Wau, het opperhoofd van de onoverwonnen stam der Grootvoet-Indianen, groet de beide indringerige bleekgezichten!" sprak de zwarte gestalte. "Wistet gij niet, dat gij zich bevindt op het land der Grootvoet-Indianen? En dat Ugh Wau dit, nooit gedogen zou? Verdwij, bleekgezichten! Verdwij! Verdwij, voordat er erger met u gebeurt!"

"Ja, maar hoor 'es, beste Ugh Wau", zei Joris overredend. "Wij hebben dit stuk land gekocht. We hebben er vijfduizend dollars voor betaald. En nu laten we ons maar niet zo wegja gen!" "Vijfduizend is veel te duur", sprak Ugh Wau. "En dat

lad ik trouwens aan mijn moccasin... De handel en wandel van sterfelijke wezens gaat de Geest van Ugh Wau niets aan! Verdwijn!!"

"Hoor eens, Uggie!" zei nu Jochem Jofel, die kwaad werd. "wij gaan hier niet vandaan, geloof dat maar niet! Ik heb de koopacte van dit stuk land in mijn zak en ik ben niet van plan hier vandaan te gaan! Voor geen duizend geesten! Laat dat je gezegd zijn, lange slungel met je zwarte pakkie aan en je malle veertje achter op je hoofd!"

357. Nu werd Ugh Wau vreselijk boos.

"Zeg dat nog eens, als je durft!" riep hij en de hand, waarin hij de speer geklemd hield, trilde van woede.

"Dat laat het opperhoofd der Grootvoet-Indianen zich niet zeggen!" brulde hij, "Dat schreeuwt om wraak!!"

"Kan me niks schelen!" brulde Jochem Jofel terug, "Ik kan op mijn eigen land tegen iedereen zeggen, wat ik wil! Dat is mijn goed recht! En als je nu niet maakt, dat je wegkomt, schiet ik dwars door dat malle jasje van je heen!" Hij trok zijn revolver en dreigde er mee. En toen Ugh Wau gewoon

bleef staan, deed hij zijn ogen dicht en vuurde... Ugh Wau was echter niet dood. Nadat het schot afgevuurd was, draaide hij zich kalm om en liep weg. Jochem en Joris Jofel schoten hem nog 'n paar maal achterna maar Ugh Wau scheen daar geen last van te hebben. Hij liep door en was na enkele ogenblikken uit het gezicht verdwenen.

"Heb je daar nu van terug?" vroeg Joris aan Jochem. Ik weet zeker, dat ik niet gemist heb! En hij loopt net zo vrolijk weg, of-ie van een feestje komt!"

358. Er gebeurde die nacht niets bijzonders meer. Jochem en Joris sliepen om beurten, terwijl de ander waakte, maar Ugh Wau liet zich niet meer zien en er werd ook niet meer geschreeuwd. Ze waren dus de volgende morgen fris als een hoentje en togen weer naar de rivier om hun goudzoekersgeluk te beproeven.

"Kijk", zei Joris Jofel, toen ze op een bepaald punt waren aangekomen, zie je die rotspiek in de verte? Dat is de Ugh Wau-Piek. Die komt ook in de Ugh Wau-legende voor. Het verhaal zegt, dat dat de woning van Ugh Wau is. Zijn geest waart daar rond zie je, enne..."

"Fffwie-ie-iet!" klonk het plotseling vlakbij Jochem's hoofd.

"Wat was dat?!?!!" schrok Jochem.

"Kom mee! Ze schieten!" riep Joris.

"Hier, verschuil je achter deze rots, gauw!"

"Wie schiet er dan?" vroeg Jochem Jofel hijgend, terwijl hij als een haas achter zijn broer aanholde.

"Wie? Dat weet ik niet!" antwoordde Joris.

"Ik vermoed, dat het Ugh Wau is, die er weer achter zit!"

"Hoe kan dat nu?" zei Jochem. "Ugh heeft een speer en het is een geest!"

"Tjonge, dat was, wat wij hier noemen, een "nerroo eskeep!" zei Joris, toen ze beiden veilig achter het rotsblok stonden.

"Was me dat schrikken!"

359. "En m'n hoed is naar de maan!" zuchtte Jochem. "Mijn beroemde hoed! Wat is nu Jochem Jofel zonder hoed of met een hoed met een gat erin!"

"Een Jochem Jofel zonder hoed blijft een Jochem Jofel!" vond Joris.

"Het gaat niet om het uiterlijk, maar om het innerlijk!"

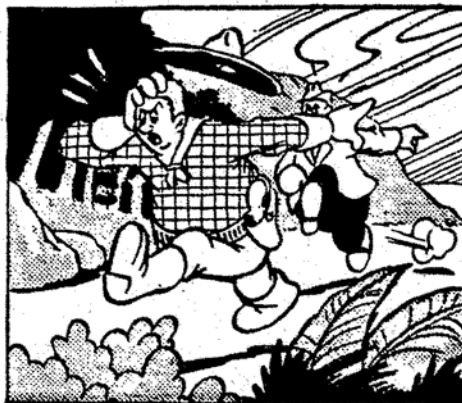
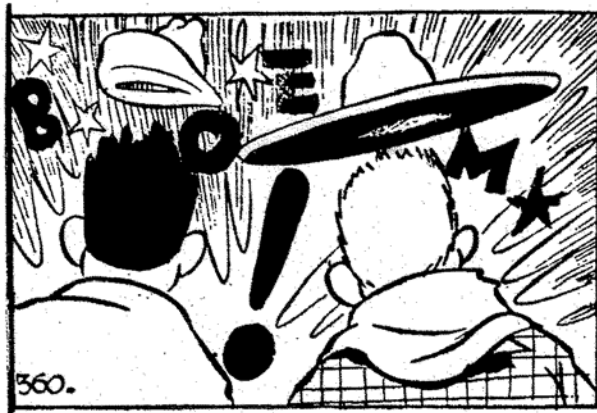
"Misschien heb je gelijk!" dacht Jochem Jofel. "Maar nu heb er geen zin meer in... Ik ga naar huis! Al die vervelende geschiedenissen met zo'n ouwe zwarte geest, die al driehon-

derd jaar dood is en die schreeuw- en schietpartijen... Ik heb vakantie! Ik doe niet meer mee!"

"Weet je wat we doen?" vroeg Joris. "we gaan hier vandaan en we zoeken den sheriff op. We vertellen hem alles en laten het hem verder uitzoeken..."

"Dat is een goed idee!" vond Jochem Jofel.

"Dan kunnen we van uit onze luie stoelen thuis de afloop van het verhaal zien in de krant! Echt iets voor de vakantie!"

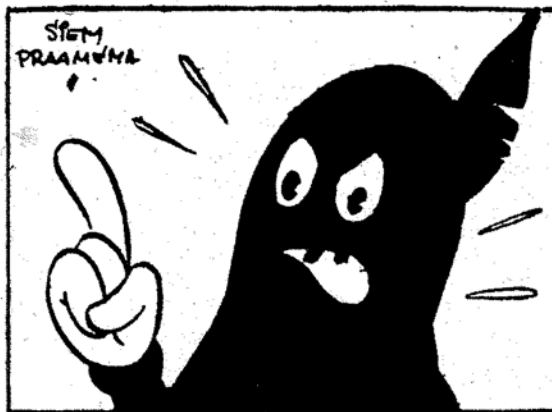
360. Ze hadden echter nog maar een paar stappen gedaan in de richting van hun tent, toen ze plotseling weer werden opgeschrikt. Er klonk een hevige knal en ze zagen in de verte tussen de bomen door een lichtstraal en een rookkolom.

"Wat nu weer?!" riep Jochem Jofel in vertwijfeling uit. "Wat zullen we nu weer beleven? Heb ik op mijn eigen land dan niet een enkel rustig ogenblik?"

"Het is in de buurt van de tent!" riep Joris en hij spurtte

weg. "Hollen Jochem! Voor het te laat is! Wie weet, wat de onverlaten nu weer uitgemaakt hebben!"

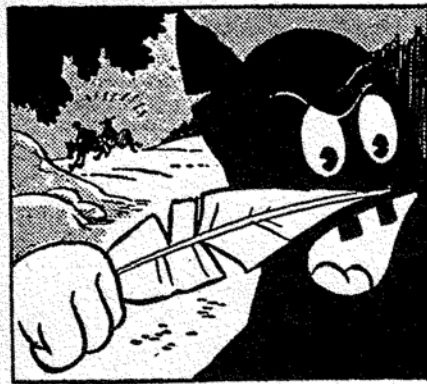
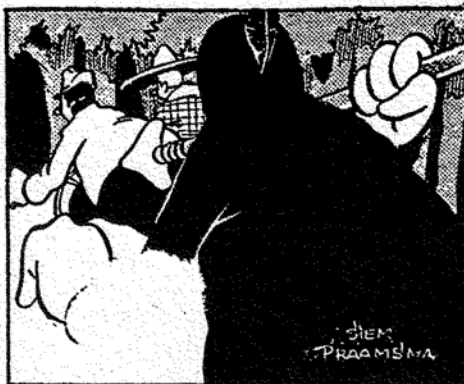
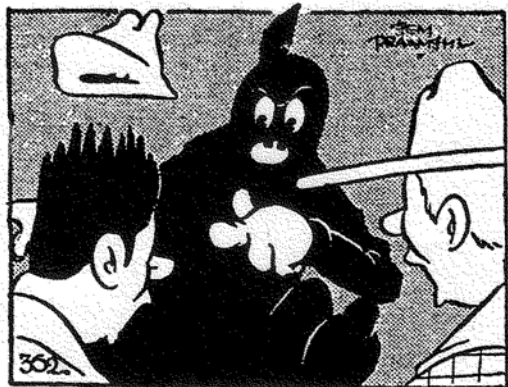
De beide broers renden, wat ze rennen konden en toen ze bij de plaats kwamen, waar de tent hoorde te staan, stonden ze allebei als met stomheid geslagen en keken naar de rokende puinhoop van wat eens een net, degelijk en gemakkelijk kampeer-instrument was geweest.....

361. Toen de rook een beetje opgetrokken was, stond daar, achter de gehavende overblijfselen van de tent, Ugh Wau. "Bleekgezichten niet verdwenen!" zei hij met een gemene grijns. "Dan Ugh Wau bleekgezichten dwingen tot weggaan! Hij linnen huis van bleekgezichten in de lucht blazen! Ugh Wau heeft gezworen bij de heilige veer der Grootvoet-Indianen, hij geen bleekgelaten dulden op zijn grond!" "Het is jouw grond niet!" brulde Jochem Jofel, die weer kwaad werd.

"Wat doe je hier eigenlijk? Wie geeft jou het recht, onze prachtige tent in de lucht te blazen? Als je niet onmiddellijk maakt, dat je wegkomt, schiet ik! En deze keer schiet ik niet mis, hou daar rekening mee!"

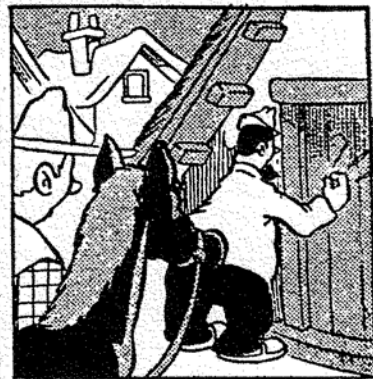
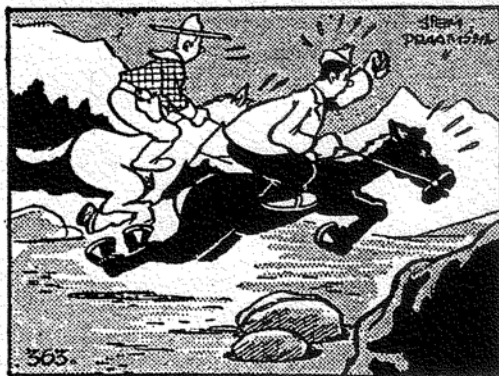
"Blanke strijder niet misgeschoten! Blank bleekgezicht raakgeschoten! Hij goed schutter! Ugh Wau echter onkwetsbaar! Blanke strijder kunnen zo goed schieten als hij willen, maar nooit raken!"...

362. "Maarr...!!" schreeuwde Ugh Wau plotseling, terwijl hij een paar stappen vooruit deed, zodat Jochem en Joris Jofel verschrikt terugdeinsden, als Ugh Wau met speer gooit, hij niet misgooien! Ugh Wau altijd r a a k-werpen! Bleekgezichten nu haastig moeten maken, zij wegkomen, anders groot ongelukken gebeuren!"

Hij deed nog een paar haastige passen voorwaarts en Jochem en Joris precies zoveel achterwaarts. Ugh Wau trok een heel

dreigend gezicht, waarop de twee broers zich omdraaiden en wegreunden met de geest van den Indiaan achter zich aan. "Bleekgezichten weg! weg! weg!" gilte hij. "Geen bleekgezichten op het land van de Grootvoet-Indianen! De Heilige Veer waakt over het land!" Jochem en Joris Jofel floten haastig hun paarden, sprongen erop en galoppeerden weg in de richting van Chickenvally, waar de sheriff woonde. Nog heel lang klonk het gillen van Ugh Wau hun in de oren.....

363. "Tjonge!" zei Jochem Jofel, toen ze uit het bereik van het gegil van Ugh Wau waren. "dat was een benuawd half uurtje! Ik vind dien Ugh maar een griezelig soort snaak, wat jij, Joris?"

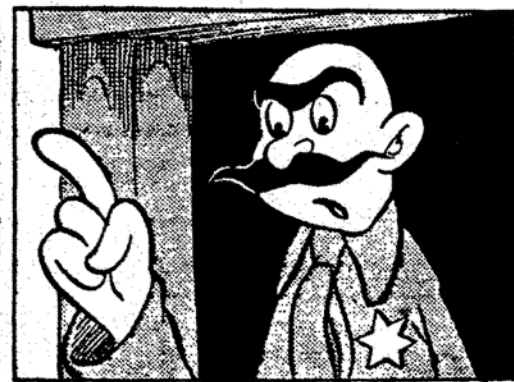
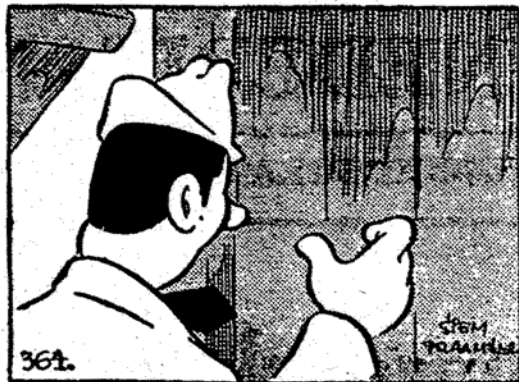
"Dat zijn spoken en geesten altijd" meende Joris. "Heb jij ooit een geest gezien, die gezellig deed en bijvoorbeeld een taartje met je kwam eten?"

"Nee, dat niet", gaf Jochem Jofel toe, "maar zo griezelig als Uggie zijn ze toch ook niet allemaal..."

Toen stonden ze boven op een heuvel en zagen in de diepte Chickenvalley liggen.

"Daar is het" zei Joris, "kijk, daar, naast dat kerkje, daar woont de sheriff. Hulle Holleblok heet-ie. We zullen alleen een flink eind moeten omrijden, want we kunnen nooit met de paarden van deze heuvel af..."

Het duurde nog wel twintig minuten, voordat ze bij het huis van Hulle Holleblok waren. Jochem Jofel steeg af en bonsde hard op de deur.

364. Er gebeurde een hele tijd niets, nadat Jochem Jofel op de deur gebonsd had. Hij wilde echter net voor de tweede keer, en nu nog wat harder, de deur met zijn vuist gaan bewerken, toen het bovenste deel van deze deur met een zwaai openging

"Wie is daar midden in de nacht?!" riep een boze stem, die uit een slaperig, verbaasd, verontwaardigd en boos gezicht kwam. "Het kantoor is gesloten! Morgen om negen uur ben ik weer te spreken!"

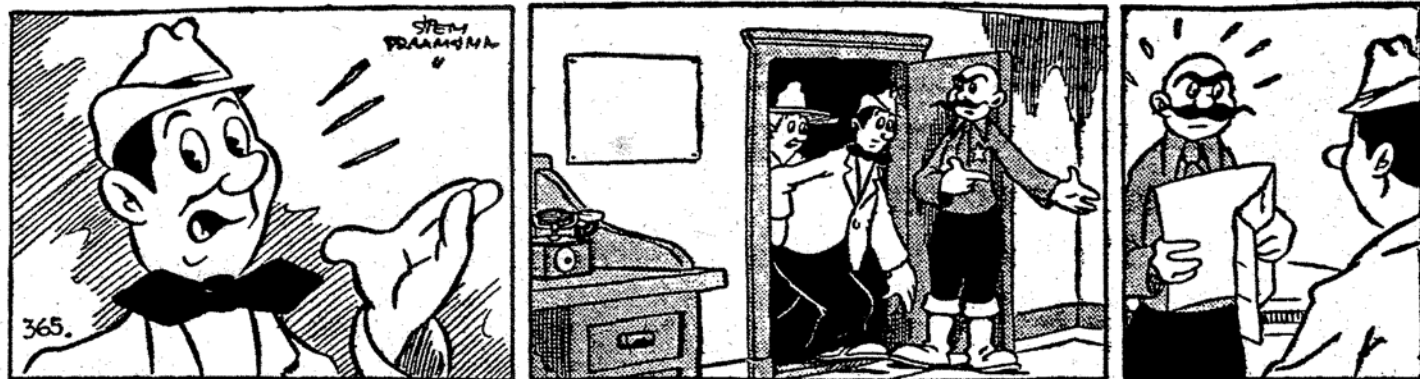
"Maar het is erg dringend, meneer Kollebok!" zei Jochem

Jofel. "Het gaat over een geest enne..."

"Holleblok!!" zei Hulle nog bozer. "En geesten bestaan niet! Smeer em, maak dat je wekomt met je vervelende praatjes, anders schiet ik! In naam der wet, morgen om negen uur!"

"Maar we hebben een geest gezien!" zei Joris, die er zich ook mee ging bemoeien. "En die geest heeft ons bedreigd met een speer! Op ons eigen land! De geest van Ugh Wau!"

"De geest van Ugh Wau?!" schrok Hulle Holleblok. "Dat is andere koek! Kom dan maar binnen, in naam der wet!"

365. "Die geest van Ugh Wau schijnt vermaard te zijn!" zei Jochem Jofel. "Tot de sheriff toe schrikt, als hij over de geest van Ugh Wau hoort spreken! Ik heb altijd gedacht, dat sheriffs nooit bang waren..."

"Bang!" zei hulle Holleblok verontwaardigd. "Geen kwestie van! Ik ben nooit bang! In naam der wet!"

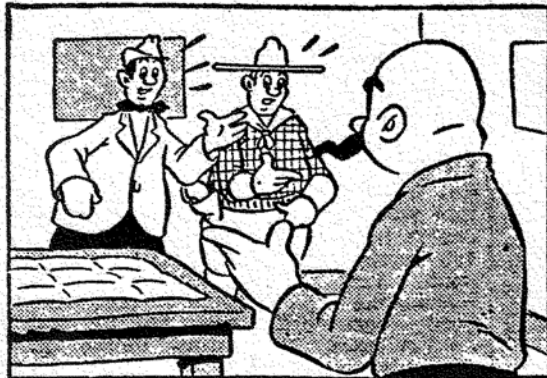
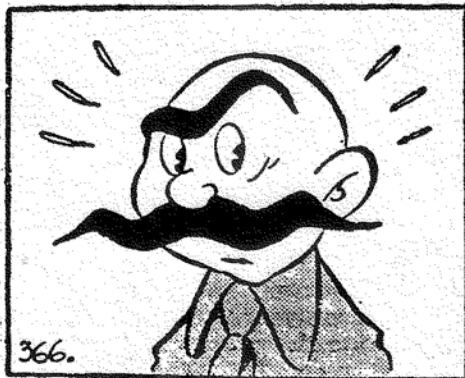
Hulle Holleblok leidde de twee broers nu door een donker gangetje, dat op zijn kantoor uitkwam.

"Treedt binnen!" zei hij met een armzwaai. "Het is wel een vreemd uur om mensen op kantoor te ontvangen, maar vooruit!"

"Hier is de kaart van het land", zei Jochem Jofel, toen ze binnen waren. "Kijk, daar, bij die open plek, daar stonden we met de tent en daar gebeurden ook al die gekke dingen."

"Wat voor gekke dingen?" vroeg Hulle Holleblok. "Ik weet nog van niets!"

Jochem, bijgestaan door Joris, vertelde nu van het begin af aan, wat er allemaal gebeurt was, van het kopen van het stuk land van Nep Nepjes af tot het ogenblik, waarop ze hard weggegaloppeerd waren toe. Hulle Holleblok luisterde aandachtig, vroeg zo nu en dan eens wat en keek erg ongelovig.

366. "Tja" zei Hulle Holleblok, toen Jochem en Joris Jofel uitgesproken waren. "tja, dat is een aardig verhaal! Wie heeft dat verzonnen, Jochem of Joris Jofel?"

"Verzonnen!?" riepen Jochem en Joris verontwaardigd. "Verzonnen? Denkt u soms, dat we hier verhaaltjes aan het vertellen zijn? Het is bittere ernst meneer Holleblok! En als u het niet geloven wilt, moet u maar eens gaan naar de Ugh Wau rivier, dan zullen we u laten zien, dat we het niet verzonnen hebben!"

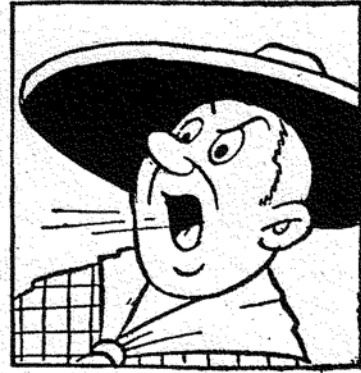
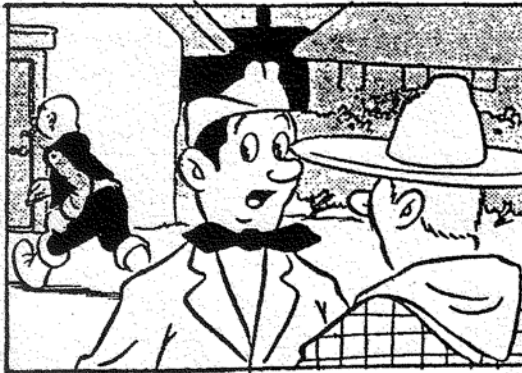
"Een kleinigheid!" zei Hulle Holleblok, "naar de Ugh Wau-ri-

vier! Of het niets is, zo midden in de nacht!"

"Ja!" zei Jochem Jofel, "als u zich niet wilt overtuigen, dan is het voor ons ook bar moeilijk, om geloofwaardig te zijn! Het is jammer dat ik die brieven niet meegenomen heb... Maar we gingen ook zo overhaast weg... Maar als u meegaat, kunt u de overblijfselen zien van onze tent! Enne..."

"Oke", zei Hulle Holleblok, "ik ga mee. Maar als het blijkt, dat jullie me wat, op de mouw gespeld hebben..."

Hij stapte de achterdeur uit en ging naar de stal, waar zijn paard stond

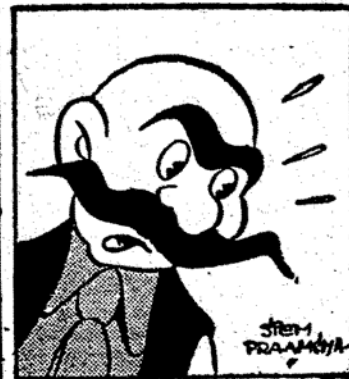
367. "O" maar wacht eens even!" zei Hulle Holleblok, terwijl hij plotseling stilhield vlak bij de stal. "Ik moet nog even mijn ondergeschikten waarschuwen dat ik wegga, anders weten ze niet, waar ik gebleven ben, zie je. Even opbellen, een ogenblik!" Hij draaide zich om en liep snel weer in de richting van zijn achterdeur.

"Het is gek", zei Jochem Jofel, toen de sheriff uit het gehoor verdwenen was, maar ik vertrouw dien Hulle Holleblok niets. Hij kijkt... eh...ja, hoe kijkt hij eigenlijk? In

ieder geval vertrouw ik hem niet!"

"Dat is ook wat!" riep Joris verbaasd uit. "Als je de sheriff nog niet eens vertrouwt, wie moet je dan wel vertrouwen?! De sheriff is hier zoveel als de hoofdcommissaris en de burgemeester bij elkaar! Die **MOET** je wel vertrouwen!"

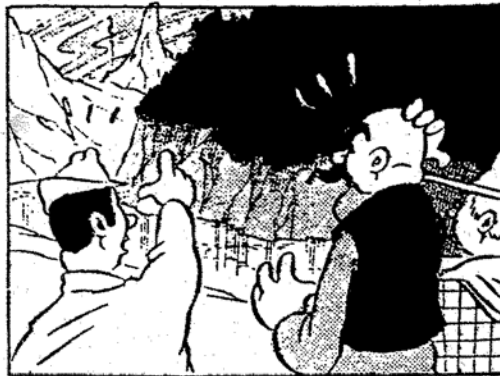
"Je moet nooit iemand vertrouwen!" zei Jochem Jofel met een wijs gezicht. "Leer dat van mij! Als je niemand vertrouwt, breng je het het verste in de wereld!"

368. Een paar minuten later zaten Joris, Jochem en de sheriff op hun paarden en snelden aldus in de richting van de plaats, waar Jochem en Joris zulke angstaanjagende avonturen hadden beleefd die nacht. Het begon alweer een beetje te dagen en toen ze de open plek bereikt hadden, was het al aardig licht geworden. Ze stapten af en...

"Dat is wat?" riepen Jochem en Joris Jofel allebei tegelijk. "Onze spullen zijn verdwenen! En ook de overblijfselen van de tent! Wie zou dat nu weer gedaan hebben?"

"Ik denk, Ugh Wau!" antwoordde de sheriff spottend, die met zijn handen in zijn broekzakken het toneel stond gade te slaan. "Ik begin te geloven dat jullie me een poets gebakken hebben! Er is hier niets te zien en zeker niets, dat op een ontploffing wijst! Alles is hier in de grootste orde! Als ik meneer Joris niet beter kende, zou ik jullie allebei in het cachot stoppen wegens misleiding van een functie in zijn... eh ambtenaar! In naam der wet!"

369. "Maar we weten zeker, dat alles gebeurt is, zoals we het verteld hebben!" zei Jochem Jofel overredend.

"Heel zeker!" zei ook Joris, en om het u te bewiizen, zullen we U meenemen naar de rivier. Daar moeten onze gereedschappen nog liggen. Voor het goudzoeken, weet u? Als ze die tenminste ook niet gegapt hebben!"

"Dat zal dan wel!" spotte Hulle Holleblok.

En zo was het ook. Aan de oever van de rivier lag niets meer, wat Jochem en Joris hadden meegenomen.

"Zie je wel, dat jullie alles gedroomd hebben!" zei Hulle smalend, "ik heb er niets van geloofd, meteen al niet!" "We hebben het niet gedroomd!" schreeuwde Joris op een ruzietoon. "We hebben..."

"Kijk daar eens" zei Jochem plotseling, bij de Ugh Wau-piek! Daar brandt een vuur! Ik zie de rook opkringelen!"

"Ja!" riep Hulle Holleblok, plotseling erg boos, "dat zie ik! Daar moet tegen opgetreden worden!"

370. "Opgetreden?" vroeg Jochem Jofel verbaasd, "wat is er dan aan de hand?"

"Kom mee!" riep Hulle Holleblok geestdriftig. "Niemand mag hier een vuurtje stoken zonder toestemming van den eigenaar! Of hebben jullie misschien iemand schriftelijk toestemming gegeven?"

"Niet dat ik weet!" antwoordde Jochem. "Maar misschien in die droon van me. Er schijnen dingen gebeurt te zijn, waarvan we zelf niets weten!"

Ze renden achter Hulle Holleblok aan, die met getrokken revolver voorop ging. Ze liepen langs de rivier, tot ze vlak

bij de plek waren. Er was echter niets te zien, dat op een vuur wees.

"Begrijp je dat nou?!" vroeg Joris verbaasd. "We zien rook, maar geen vuur! Ik heb altijd gehoord, dat waar vuur was, daar is rook en omgekeerd!"

"Misschien is het binnen in de grot!" veronderstelde Hulle, en hij sloop voorzichtig, met zijn revolver in de aanslag, naar de gapende rotsopening.

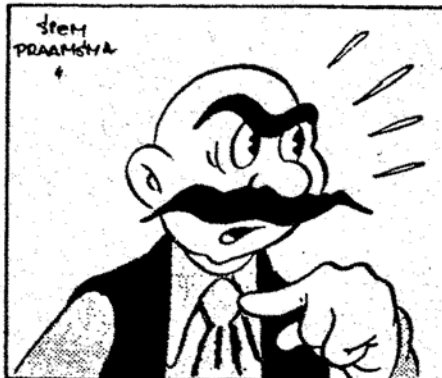
"Zie jij wat, zie ik wat?" vroeg Jochem Jofel, toen ze binnen waren.

"Geen rook, geen vuur!"

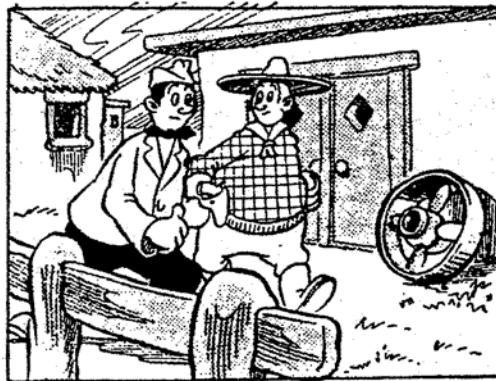
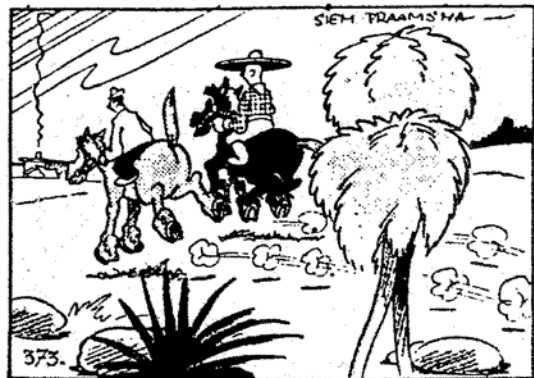
371. "Het is inderdaad zeer vreemd!" vond nu ook Hulle Holle-blok. "Ik meende toch zeker, dat ik ergens een vuur zag branden! En nu zie ik nergens meer een spoor.....!"
 "Een beetje spookachtig is het wel, vindt U niet?" vroeg Jochem Jofel onschuldig. "Het lijkt haast wel, of we alledrie gedroomd hebben! Maar nee, dat is toch wel een beetje te sterk! Dat zou niemand geloven!"
 "Hm", bromde de sheriff uit zijn humeur, dat het gek is, geef

ik toe, maar dat er spoken aan te pas komen, weiger ik te geloven! Dat zijn praatjes van een eeuw geleden, meneer! Spoken komen niet meer voor in dit atoom-tijdperk! In naam der wet!! Kom mee, ik heb er genoeg van. Ik ga naar huis en ik zal dit geval eens rustig thuis overdenken!"
 "Ik hoop, dat U er gauw een oplossing voor vindt!" zei Joris, toen ze weer buiten liepen, "want dat hier vreemde dingen gebeuren, zult U nu misschien wel met ons eens zijn!"

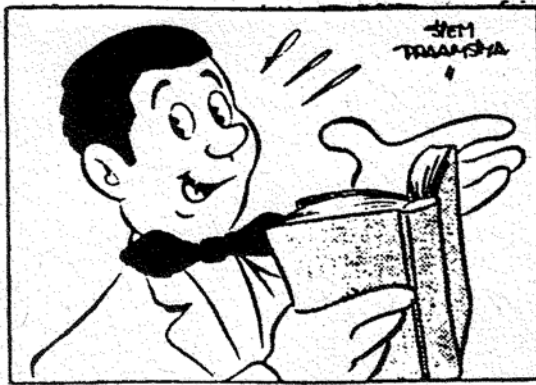
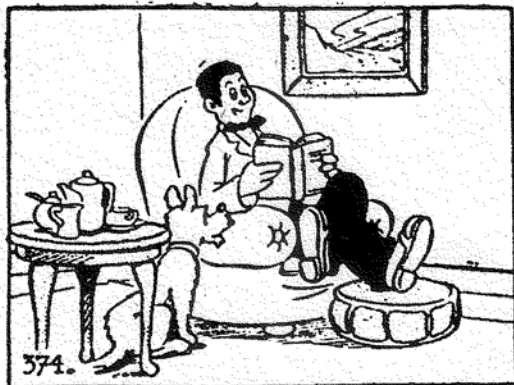
372. "Ik zal speciaal toezicht laten houden op dit land!" beloofde Ulle Bolleblok. "En zodra er onregelmatigheden geconstateerd worden, zal ik jullie waarschuwen. Tenslotte zijn jullie de eigenaars van de grond. En nu ga ik naar huis, m'n gestoorde nachtrust voortzetten! Het wordt tijd, vind ik!" "Slaap lekker, meneer Dollebok", zei Jochem Jofel, en doet U de groeten aan Ugh Wau, als U hem ziet!" Hulle Holleblok weigerde nog te antwoorden hoewel hij erg

kwaad keek, toen Jochem Jofel "Dollebok" zei. Hij gaf zijn paard de sporen en snelde weg. "En Jochem?" vroeg Joris, "Hoe vind je onze sheriff nu? Vertrouw je hem nog steeds niet?" "Je hebt mijn wijze les zeker vergeten!" zei Jochem bestraffend. "Ik heb je gezegd, dat je nooit iemand moest vertrouwen, als je het een beetje ver wilt schoppen in de wereld..."

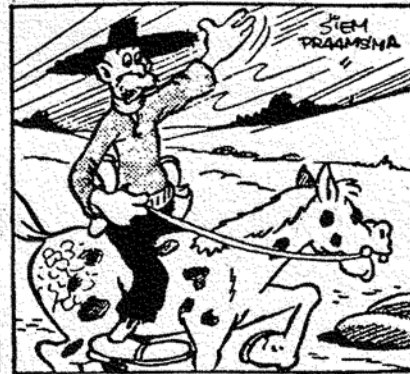
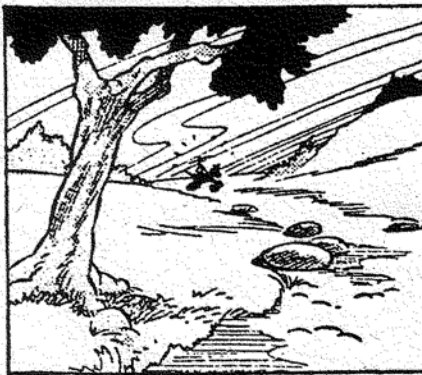
373. "Ziezo daar wonen we," zei Jochem Jofel, en Piet ruikt ook zijn warme stal al... Wat zal ik blij zijn, als ik weer eens in een normaal bed kan slapen en op een gewone stoel kan zitten, zonder steeds schreeuwende geesten om je heen..."
 "Jij kan ook niet zo'n klein beetje overdrijven!" lachte Joris. "Schreeuwende geesten! Het was er maar een, voor zover ik weet!"
 "Ik vond het meer dan genoeg!" meende Jochem Jofel. "had jij er soms nog een dozijn bij willen hebben?"

Ze stegen af en lieten de paarden achter onder de hoede van een cowboy.
 "Je weet niet half, hoe ik verlang naar een echte stoel!" vertelde Jochem Jofel met een diepe zucht. "Al dat gehos op zo'n paardenrug en dan nog slapen op de harde grond van Ugh Wau...!"
 De eerste de beste stoel, die Jochem Jofel zag, was een lekkere zachte fauteuil en hij liet zich er met een gil van plezier in rollen.

374. Nu gingen de dagen weer voorbij, zonder dat er dingen gebeurden, die de moeite van het vermelden waard waren. Jochem Jofel maakte wandelingen in de omgeving, sloot vriendschap met Fokkie, hetgeen de zeer vreemde naam was van Joris' hond, tracteerde de cowboys op frambozenpudding met vanille-vla, waar hij zelf zo dol op was en een andere keer op vanillepudding met frambozenvla, die Joris zo lekker vond. Hij las de hele boekenvoorraad van Joris uit, waar hij in twee dagen mee klaar was. En zo kwam de dag, dat Jochem weer vertrekken ging, met rasse schreden nader.

Joris, zei hij op een dag tegen zijn broer, "Nu heb ik tabak van het luieren. Ik ga weer naar Holland terug!"
 "Als je maar niet denkt, dat je daar tabak krijgt!" grapte Joris. "Ik heb tenminste in de Hollandse kranten gelezen..."
 "Dat heb ik ook gelezen," antwoordde Jochem Jofel, "maar van mij zullen ze niet rijk worden! Ik koop die rommel toch niet!"
 "Dat moest iedereen doen," vond Joris, dan zou het gauw afgelopen wezen... Maar kom mee, dan gaan we nog een beetje buitenzitten. Het is mooi weer!"

375. "Ik hoor wat!" zei Jochem Jofel, toen ze een poosje buiten op het bankje voor het huis hadden zitten praten. "Ik hoor een paard aankomen! En ik geloof, dat ik weet wie het is!"

"Kijk eens aan!" lachte Joris, "dan heb je toch wat geleerd hier! Wie is het?"

"Het is je buurman met die appelschimmel!" antwoordde Jochem.

"Die lange, dunne, die altijd te korte kleren aan heeft!"

En zo was het. In de verte verscheen een stofwolk en een paar minuten later bleek het inderdaad de buurman met de te korte

kleren te zijn. Hij hield stil en stak zijn hand op.

"Hallo. Kid Kits hier!" riep hij.

"Hebben jullie even tijd voor me? Ik heb belangrijke dingen te vertellen! Zeer belangrijke dingen! Ik heb..."

"Wacht even, we komen bij je!" riep Joris, "dan hoef je niet meer zo hard te schreeuwen. Op jouw leeftijd..."

"Wat op mijn leeftijd!?" schreeuwde Kid Kits verontwaardigd.

"Ik neem iedere wedstrijd in het schreeuwen aan tegen iedereen, onverschillig welke leeftijd! Wedden, dat ik het win!?"

3/6. "Hallo!" riep Kid Kits, toen hij een beetje dichterbij was gekomen. Hij stapte af en gaf Jochem en Joris Jofel een hand.

"Ik moet je wat vertellen! Luister!!"

"Kom even binnen", nodigde Joris uit. "Dat praat makkelijker. Zo in de open lucht is toch maar niks."

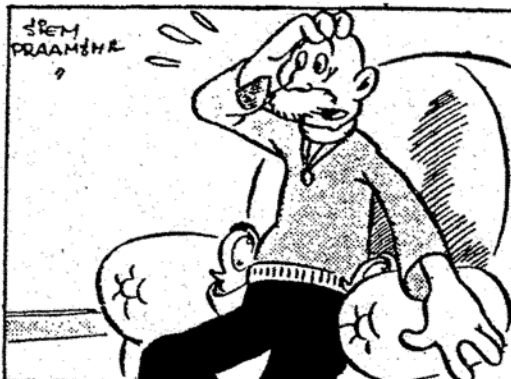
En dus stapte Kid Kits achter Jochem en Joris aan het kantoorje van Joris binnen.

"En?" vroeg Joris, toen ze binnen waren. "Je komt zeker ver-

teilen, dat je afscheid van Jochem komt nemen? Hij gaat namelijk morgen weg!"

"Nee, maar!" zei Kid verbaasd. "Bevalt het hem hier niet meer? Ja, een beetje saai is het hier wel, dat geef ik direct toe. Maar daar kwam ik eerlijk gezegd niet voor. Ik heb een stuk land gekocht, zie je enne..."

"Wat zeg je?!" riepen Jochem en Joris in koor. "Dat is interessant! Vertel op!"

377. "Ja", vertelde Kid Kits, een stuk land heb ik gekocht. Is dat zo iets om vreemd van op te kijken? Ik dacht..."

"Nee, het is op zich zelf niets bijzonders" vond Joris, maar vertel me niet, dat het het land is bij de Ugh Wau-rivier is bijvoorbeeld!"

"Ja, dat is het", zei Kid Kits met een verheugd gezicht.

"Wisten jullie dan dat het te koop was?"

"Nee, dat wisten we niet", zei Joris. "Maar vertel er maar eens wat meer van."

"Nou, kijk eens", zei Kid Kits. "Weet je de Ugh Wau-piek?"

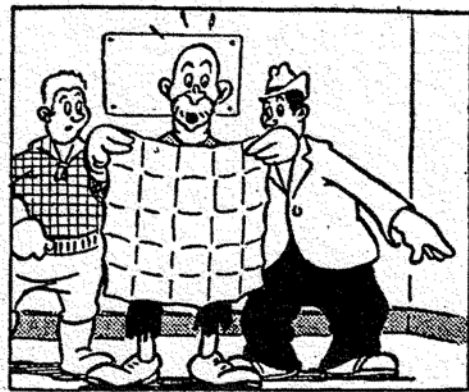
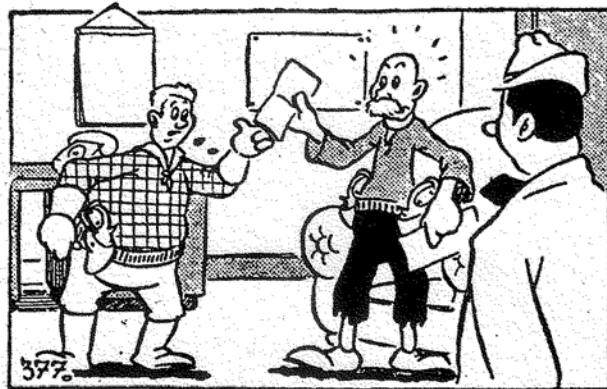
Daar is het vlak bij. Er wordt goud gevonden ook, zei de man van wien ik het kocht."

"Wat heb je er voor betaald?" vroeg Jochem in angstige spanning.

"Viifhonderd Dollar", antwoordde Kid Kits.

"Hm", zei Jochem Jofel, dat is niet duur. Maar eh..."

"Misschien stel je er belang in", zei Joris met een ontgaan gezicht, dat je een stuk land hebt gekocht, dat ons persoonlijk eigendom is!"

378. "Maar hier heb ik het koopcontract!" zei Kid Kits verbaasd, terwijl hij twee stukken papier onder zijn trui vandaan haalde. "Lees het maar, dan kun je het zelf zien! Ik heb het gekocht van een zekere meneer Nepjes. En hij zei, dat hij er alles over te vertellen had!"

Hij reikte een van de stukken papier aan Joris over, die er met belangstelling in begon te lezen.

"Ja," gaf Joris toe, het is puik in orde, maar wij hebben er precies zo een! Laat die kaart eens zien, die je in je handen

hebt".

Kid Kits vouwde de landkaart open en wees de plek aan, waar Jochem en Joris Jofel hun vreemde avonturen met den geest van Ugh Wau hadden beleefd.

"Snap jij het, snap ik het", vroeg Joris aan Jochem. "Dit avontuur begint hoe langer hoe ingewikkelder te worden! Het is jammer, dat je weggaat morgen, want ik geloof, dat ons nog heel vreemde dingen te wachten staan!"

Wordt vervolgd in het 2^e deel